

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lisa Kleypas
RAINSHADOW ROAD

Copyright © 2012 by Lisa Kleypas
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00091-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lisa Klejpas

NA KRILIMA LEPTIRA

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

Prvo poglavlje

Kad je Lusi Marin imala sedam godina, desile su se tri stvari: njena mlađa sestra Alis se razbolela, dobila je zadatak da uradi svoj prvi naučni projekat i otkrila je da magija postoji. Tačnije, da poseduje moć stvaranja magije, i to je bilo dovoljno da za čitav život upamti da je između običnog i čudesnog često samo korak, udah, jedan otkucaj srca.

Doduše, takva spoznaja teško može čoveka da ispuni sigurnošću ili odvažnošću. Makar ne u Lusinom slučaju. Nakon toga postala je obazriva. Tajanstvena. Otkriće da poseduješ magijske moći, naročito one nad kojima nemaš nikakvu kontrolu, podrazumeva da si drugačiji od ostalih, a čak i sedmogodišnje dete dovoljno je bistro da shvati da nije poželjno da se nađe s pogrešne strane granice između normalnog i drugačijeg. Svako želi negde da pripada. Međutim, kad imaš neku tajnu, glavni problem je u tome što te ona, koliko god se trudiš da je zadržiš za sebe, automatski odvaja od ostatka sveta.

Lusi nikad nije uspela da dokuči zašto je njena magija proradila baš tada, niti da odgonetne koji je lanac događaja doprineo njenom buđenju, ali bila je ubeđena u to da je sve počelo onog jutra kad se Alis probudila s ukočenim vratom, groznicom i jarkocrvenim osipom po koži. Čim je ugledala taj prizor, Lusina majka raspamećeno viknu ocu da pozove lekara.

Uplašena iznenadnim metežom, Lusi je sedela na kuhinjskoj stolici, još uvek u spavaćici. Srce joj je divlje lupalo dok je posmatrala kako otac uspaničeno prekida vezu, zalupivši slušalicu tako snažno da je iskočila iz plastičnog ležišta.

„Pronađi cipele, Lusi! Požuri!“ Očev glas, uvek tako miran i pribran, zadržti kod poslednje reči. Lice mu je bilo belo poput osušene lobanje.

„Šta se dešava?“

„Mama i ja vodimo Alis u bolnicu.“

„Idem li i ja s vama?“

„Ne. Ti ćeš ostati kod gospođe Gajsler.“

Lusi se stresla već na sam pomen tog imena. Gospođa Gajsler je bila komšinica koja je uvek vrištala na nju kad bi biciklom prešla preko njenog travnjaka. „Neću da idem tamo“, pobunila se. „Obuzmu me žmarci kad je vidim.“

„Nemoj sada, Lusi.“ Otac je tako strogo pogleda da joj reči presahnuše u grlu.

Podoške ka kolima. Majka se uvukla na zadnje sedišta, privijajući Alis uza se kao malu bebu. Alis je ispuštala toliko uznemirujuće zvuke da je Lusi morala da stavi šake preko ušiju. Šćućurila se u uglu automobila, osećajući kako joj se vlažne vinilske presvlake lepe za noge. Kad su je ostavili pred kućom gospođe Gajsler, otac tako mahnito nagazi gas da su gume ostavile crne tragove po asfaltu.

Lice gospođe Gajsler bilo je zbrčkano poput spuštenih rolo vrata. Odmah je upozorila Lusi da ništa ne dira. Kuća je bila puna antikviteta. U vazduhu je lebdeo miris plesnivih starih knjiga i kiselkastog sredstva za glancanje nameštaja. Bilo je tiho kao u crkvi. Nije se čuo ni najmanji šum – ni TV u pozadini, ni muzika, ni glasovi, ni zvonjava telefona.

Lusi je sedela na sofi od brokata, mirna kô bubica, zureći u čajni servis pažljivo raspoređen po stočiću za kafu. Servis je bio napravljen od nekog čudesnog stakla, kakvo Lusi još nikada nije videla. Šolje i tacne zračile su iskričavim šarenim sjajem, a ivice su im bile ukrašene masivnim zlatnim vencima i cvetovima. Opčinjena svetlucavim bojama koje su iz svakog ugla delovale drugačije, Lusi kleknu na pod radoznalo okrećući glavu s jedne strane na drugu.

Gospođa Gajsler zastade pred vratima i tiho se zacereka. Smeh joj je pucketao kao kad se sipa voda preko kockica leda. „To je umetničko staklo“, objasnila je. „Iz Čehoslovačke. Ovaj servis je već sto godina u vlasništvu moje porodice.“

„Kako su stavili ove duge unutra?“, tiho upita Lusi.

„Ubacili su metal i boju u rastopljeno staklo.“

Na krilima leptira

Lusi je bila zadivljena tim otkrićem. „Kako se topi staklo?“

Ali gospođa Gajsler se već umorila od priče. „Deca previše pitaju“, prigunda i vrati se u kuhinju.

Uskoro je Lusi saznala šta se desilo s njenom petogodišnjom sestricom. Nešto što se zove meningitis. To je značilo da će Alis po povratku iz bolnice biti strašno slaba i iscrpljena i da će Lusi morati lepo da se ponaša, vodi računa o njoj i ne pravi probleme. To je takođe značilo da neće smeti da se svađa sa Alis ili radi stvari koje mogu da je uznemire. „Nemoj sada“, stalno su ponavljali njeni roditelji. Te reči je najčešće slušala.

To dugo turbobno leto bilo je sasvim drugačije od prethodnih. Više nije bilo onih bezazlenih igara i podizanja šatora i vrzomanja oko rasklimatanih štandova s limunadom. Alis je zbog svoje bolesti postala gravitaciona tačka oko koje je ostatak porodice u napetim orbitama kružio poput nestabilnih planeta. Kad se Alis vratila iz bolnice, u njenu sobu nedeljama su pristizale gomile novih igračkaka i knjiga. Roditelji su joj dopuštali da trčkara oko stola usred ručka i više nisu zahtevali od nje da koristi reči kao što su *molim* i *hvala*. Uvek je dobijala najveće parče kolača, išla na spavanje kasnije nego ostala deca, ali ni to je nije moglo u potpunosti zadovoljiti. Reč *previše* izgubila je smisao za devojčicu koja je dobijala čak i više od toga.

Marinovi su živeli u Balardu, predgrađu Sijetla koje su nekada davno osnovali Skandinavci koji su radili u fabrikama za preradu i konzerviranje lososa. Kako je Balard rastao i razvijao se, procenat skandinavskog stanovništva u njemu se smanjivao, ali još uvek su bili приметni znaci nekadašnjeg nasleđa. Lusina majka spremala je starinska jela po receptima koje je nasledila od svojih skandinavskih predaka: *gravlaks*, sušene filete lososa začinjene solju, šećerom i mirođijom, rolovanu svinjetinu s nadevom od suvih šljiva i đumbira i *krumkake*, kolačiće s kardamomom u obliku savršenih kupica koje se prave tako što se testo namotava oko varjače. Za razliku od Alis, koju to uopšte nije zanimalo, Lusi je volela da pomaže majci u kuhinji.

Ni kad je leto prerاسlo u oštru jesen i došlo vreme za školu, situacija kod kuće nije se promenila. Alis jeste ozdravila, ali čitava porodica i dalje je funkcionisala po principu njene bolesti – Alis ne sme da se uzrujava

i mora dobiti sve što poželi. Kad se Lusi pobunila zbog toga, majka prasnula na nju kao nikada ranije.

„*Stidi se svoje ljubomore! Sestra ti umalo nije umrla. Prošla je kroz pravu agoniju. Nemaš pojma koliko si srećna što se to nije desilo tebi!*“

Danima nakon toga Lusi je mučio osećaj krivice, koji je nadirao u talasima poput neposustajuće groznice. Sve dok joj se majka nije obratila tim neočekivano strogim tonom, Lusi nije mogla da prepozna to izjedajuće osećanje koje joj je rovarilo po utrobi čineći je napetom poput violinskih struna. Sad je shvatila da je to ljubomora. Mada nije znala kako da se otarasi tog osećanja, znala je da mu više nikada ne sme dopustiti da izbije na površinu.

Mogla je samo da čeka i nada se da će se stvari vratiti u normalu. Ali to se nikada nije dogodilo. I mada je majka stalno govorila da svoje kćeri voli podjednako samo na drugačiji način, Lusi se činilo da je Alis volela nekako dublje i iskrenije.

Lusi je obožavala svoju majku. Ona je kišne dane uvek znala da učini zanimljivim i nikad joj nije branila da vršlja po plakarima i isprobava njene haljine i cipele s visokim štiklama. Pa ipak, ispod majčine vedrine i energičnosti izbijala je neka misteriozna tuga. Tu i tamo Lusi bi banula u njenu sobu i zatekla je kako zuri u neku nepomičnu tačku na zidu, potpuno izgubljena.

Ponekad u rano jutro Lusi bi se na vrhovima prstiju ušunjala u sobu svojih roditelja i šćućurila na majčinoj strani kreveta, zagnjurivši bosa nožice pod tople pokrivače. Otac se uvek rogušio kad bi se Lusi preselela kod njih. Progundao bi da treba da se vrati u svoju sobu, ali majka bi promrmrlala: „Pusti nas još malo. Volim da mi ovako počne dan.“ Snažno bi je zagrlila, a Lusi bi se još čvršće privila uz nju.

Doduše, umela je majka i da je kazni kad nije bila zadovoljna njenim ponašanjem. Kad bi čula da je Lusi pričala na času, dobila slabu ocenu na testu iz matematike ili nije marljivo vežbala na časovima klavira, navukla bi na lice onu ledenu grimasu sa stisnutim usnama. Lusi nikada, ali baš nikada nije mogla da shvati zašto je sve ono što je Alis dobijala na tacni ona morala da zasluži. Nakon one skoro fatalne bolesti, kad su joj svi povlašćivali, Alis je postala strašno razmažena. Imala je grozne manire, prekidala odrasle u razgovoru, igrala se hranom za stolom i otimala stvari ljudima iz ruku. Ali svi su prelazili preko toga.

Na krilima leptira

Jedne večeri, dok su se Marinovi spremali da izađu na večeru a ćerke ostave sa bebisiterkom, Alis zaplače iz sveg glasa. Vrištala je sve dok ih nije naterala da otkazu rezervaciju i ostanu kod kuće. Umesto izlaska u restoran, naručili su picu i seli za kuhinjski sto, još uvek obučeni u onu otmenu odeću. Majčin nakit presijavao se pod svetlošću lusteru, razbacujući iskričave odsjaje po tavanici.

Alis zgrabi parče pice i pređe u dnevnu sobu da gleda crtaće na TV-u. Lusi uze svoj tanjir, spremajući se da krene u istom pravcu.

„Lusi“, reče majka, „nemoj ustajati od stola dok ne završiš s jelom.“

„Ali Alis večera u dnevnoj sobi.“

„Ona je još mala.“

Na Lusino iznenađenje, otac odlučio da se umeša. „Ona je samo dve godine mlađa. Koliko se sećam, Lusi nikada nismo dozvoljavali da šeta po kući za vreme večere.“

„Alis se još nije vratila na težinu koju je imala pre meningitisa“, oštro odbrusi majka. „Lusi, vraćaj se za sto.“

Lusi oseti kako je nešto steže u grlu, toliko ju je pogodila ta nepravda. Krenula je nazad ka stolu, što sporije može, pitajući se da li će se otac drznuti da ponovo interveniše. Ali on samo odmahnu glavom i učuta.

„Izvršno“, reče majka zarivši zube u picu kao da jede neki redak delikates. „Obožavam picu. Pravo da ti kažem, nije mi se ni išlo u onaj restoran. Više mi prija ova domaća atmosfera.“

Otac ništa nije odgovorio. Metodično dovrši picu, odnese prazan tanjir u kuhinju i krene u potragu za telefonom.

„Učiteljica je rekla da ti dam ovo“, reče Lusi pruživši majci parče papira.

„Ne sada, Lusi. Spremam ručak.“ Šeris Marin mahala je nožem nad kuhinjskom daskom, pedantno seckajući celer na komadiće u obliku slova *u*. Lusi je strpljivo čekala. „U redu, mila.“ Majka tiho uzdahnu, pogledavši je. „Da čujem o čemu se radi.“

„To su uputstva za sajam nauke za učenike drugog razreda. Imamo tri nedelje da uradimo projekat.“

Stigavši do kraja stabljike, majka spusti nož i uze papir. Blago se namršti dok je čitala tekst. „Ovo zahteva dosta vremena. Da li svi đaci moraju da učestvuju?“

Lusi ćutke klimnu.

Majka ozlojeđeno zavrte glavom. „Šta ti nastavnici misle? Da mi roditelji imamo vremena za bacanje?“

„Ti ništa ne moraš da radiš, mama. To je moj projekat.“

„Moramo da te odvedemo do radnje da kupiš projektnu tablu i ostale potreštine. Neko treba i da nadzire tvoje eksperimente i pomogne ti da uvežbaš usmenu prezentaciju.“

Otac baš tada banu u kuhinju. Delovao je umorno, kao i uvek nakon dugog dana. Filip Marin imao je dva posla – predavao je astronomiju na Vašingtonskom univerzitetu i radio kao stručni konsultant za Nasu. Često je bio toliko zauzet da se činilo da je u svom domu pre gost nego domaćin. Čak i kad bi uspeo da se vrati kući pre večere, što se retko dešavalo, odmah bi se latio telefona i nastavio da veća s kolegama, ostavljajući suprugu i ćerke da jedu bez njega. Svakodnevne dužnosti devojčica, imena njihovih drugarica, učiteljica i fudbalskih trenera za njega su bila nepoznanica. Baš iz tog razloga Lusi je iznenadila majčina reakcija.

„Neko treba da pomogne Lusi oko naučnog projekta. Ja sam se prijavila da volontiram u Alisinom vrtiću; bio bi red da se i ti malo uključiš.“ Pružila mu je cedulju i sručila iseckan celer u lonac sa supom koja se krčkala na šporetu.

„Blagi bože!“ Otac se namršti, odsutno preletevši pogledom preko papira. „Nemam vremena za takve stvari.“

„Moraćeš da ga stvoriš“, odgovori majka.

„A šta kažeš da angažujem nekog od svojih studenata da joj pomogne? Mogao bih to da provučem kao dodatnu aktivnost“, predloži otac.

Majka se namršti i stisne uglove usana. „Filipe, zaboga! Otkud ti samo ideja da rođeno dete utrapiš nekom...?“

„Samo sam se šalio“, brzo odvrati otac, mada Lusi baš nije bila ubeđena u to.

„Znači, pristaješ da pomogneš Lusi?“

„Izgleda da nemam drugog izbora.“

„To će vam pružiti šansu da se malo zbližite.“

Otac skrušeno pogleda u Lusi. „Zar nam je to potrebno?“

„Naravno da jeste, tatice.“

„Dobro, ako je tako. Jesi li odlučila kakav eksperiment želiš da napraviš?“

Na krilima leptira

„Napisaću referat“, reče Lusi. „O staklu.“

„A šta kažeš za neki svemirski projekat? Možemo da napravimo model Sunčevog sistema ili opišemo kako nastaju zvezde...“

„Ne, tata. Mora da bude o staklu.“

„Zašto?“

„Zato.“ Lusi je postala fascinirana staklom. Svakog jutra za vreme doručka zurila je u čudesni materijal od kog je napravljena njena čaša za sok. Opčinjeno je razmišljala o njegovoj savršenoj sposobnosti da zadrži prozirnu tečnost i lakoći kojom je prenosio toplotu, hladnoću i vibracije.

Otac je odvede u biblioteku, gde su pretresli gomilu knjiga o proizvodnji stakla. Koristili su isključivo knjige namenjene odraslima, zato što je tvrdio da dečje knjige na tu temu nisu dovoljno detaljne. Lusi je tu naučila da supstance napravljene od molekula organizovanih poput poslaganih cigala nisu prozirne, ali da kod supstanci sačinjenih od nasumičnih, neorganizovanih molekula, kao što je voda ili rastopljeni šećer ili staklo, svetlost uspeva da se probije kroz međumolekularni prostor.

„Lusi, da li je staklo tečnost ili čvrsto telo?“, upita je otac dok su lepili dijagram za projektnu tablu.

„Staklo je tečnost koja se ponaša kao čvrsto telo.“

„Svaka čast, pametnice. Hoćeš i ti, kad porasteš, da budeš naučnik kao tata?“

Lusi odmahnu glavom.

„Šta bi volela da budeš?“

„Umetnica koja pravi stvari od stakla.“ Lusi je odnedavno počela da mašta o tome kako će jednog dana praviti divne predmete od stakla. U snovima je posmatrala kako se svetlost presijava i prelama kroz prozore boje šećerleme i kako se staklo vrtloži i izvija poput nekih egzotičnih podvodnih stvorenja, ptica ili cveća.

Otac je delovao zabrinuto. „Malo umetnika može da živi od svoje profesije. Samo oni koji postanu slavni uspevaju nešto da zarade.“

„Onda ću postati slavna“, veselo odvrati Lusi, bojeći slova na projektnoj tabli.

Kad je došao vikend, otac je odvede u lokalnu staklarsku radionicu gde joj je neki riđobradi muškarac pokazao osnove svog zanata. Lusi je zurila kao hipnotisana, pokušavajući da priđe što bliže. Nakon što je rastopio pesak u staklarskoj peći, zanatlija gurne dugu metalnu šipku

u peć i prikupi rastopljeno staklo koje je podsećalo na užarenu crvenu grudvu. Vazduh je bio prožet mirisima usijanog metala, znoja, nago-relog mastila i pepela od vlažnih novina koje su se koristile za ručno oblikovanje stakla.

Sa svakim narednim slojem stakla zanatlija je uvećavao vatrenu naranđastu masu, neprestano je okrećući i podgrevajući. Potom je dodao sloj plave frite, keramičkog praha, i izvaljao staklenu masu preko čeličnog stola kako bi se boja ravnomerno rasporedila.

Lusi ga je posmatrala širom otvorenih očiju. Želela je da nauči apsolutno sve o tom misterioznom procesu, svaki mogući način za sečenje, stapanje, bojenje i oblikovanje stakla. U tom trenutku joj se učini da na svetu nema ničeg važnijeg ili vrednijeg od toga.

Pre nego što su napustili radionicu, otac joj kupi stakleni ukras, nešto kao balon oslikan svetlucavim prugama koje su podsećale na dugu. Bio je prikačen za stalak od mesingane žice. Lusi je još tada znala da će taj dan zauvek pamtititi kao najlepší u svom detinjstvu.

Kasnije te nedelje, kad se Lusi vratila kući s fudbalskog treninga, nebo je bilo preplavljeno nijansama sutona i mreškajućim oblacima koji su podsećali na srebrnasti voštani cvet na podlozi boje šljive. Ne skidajući plastične štitnike preko kojih su bile navučene fudbalske štucne, odvušla se do svoje sobe. Čim je ušla, primeti da lampa na noćnom stočiću svetli. Alis je stajala pred njom, držeći nešto u rukama.

Lusi se momentalno naroguši. Sto puta joj je rekla da ne sme da ulazi u njenu sobu bez dozvole, ali je Alis, valjda baš zato što je to bila zabranjena teritorija, najviše od svega želela da bude baš tu. Pošto je primećtila da njene plišane igračke i lutke često nisu tamo gde ih je ostavila, Lusi je već neko vreme sumnjala da Alis ima običaj da se prošvercuje u njenu sobu.

Čim je osetila Lusin nemi urlik, Alis se prenu i ispusti stvar koju je držala u rukama. Kroz vazduh se razlegao prasak koji obe natera da odskoče od poda. Alisino malo lice buknu poput bulke, preplavljeno osećanjem krivice.

Lusi se tupo zagleda u svetlucavu srću na drvenom podu. Bio je to onaj ukras koji joj je otac kupio u staklarskoj radionici. „Šta tražiš ovde?“

Na krilima leptira

upita je s osećanjem besa i neverice. „Ovo je *moja* soba. To je pripadalo *meni*. Izlazi napolje!“

Alis briznu u plač, okružena krhotinama stakla.

Privučena bukom, majka uleti u sobu. „Alis!“ Pojuri k njoj i podigne je u naručje, uspaničeno je sklanjajući od stakla. „Jesi li povređena, dušo? Šta se desilo?“

„Lusi me je uplašila“, zajeca Alis.

„Slomila mi je stakleni ukras“, prasnu Lusi. „Bez pitanja je ušla u moju sobu i slomila ga.“

Majka je grlila Alis, gladeći je po kosi. „Važno je da niko nije povređen.“

„Važno je da je slomila nešto što je bilo moje!“

Majčino lice poprimi ozlojeđen, uznemiren izraz. „Samo je bila radoznala. Nije to namerno uradila, Lusi.“

Lusi se ljutito zagleda u svoju mlađu sestru. „Mrzim te. Da ti više nikad nije palo na pamet da dođeš ovde ili ću ti otkariti glavu!“

Ta pretnja izazove novu bujicu Alisinih suza. „Dosta, Lusi.“ Majčino lice se još više smrači. „Trebalo da budeš pažljivija prema sestri. Zar si zaboravila na njenu bolest?“

„Više nije bolesna“, odvrati Lusi, ali njene reči izgubiše se među Alisnim neutešnim jecajima.

„Prvo moram da smirim tvoju sestru“, reče majka, „a onda ću doći da počistim ovo staklo. Nemoj ni slučajno da ga diraš. Ti komadići oštri su kao britva. Za ime božje, Lusi, kupiću ti drugi ukras.“

„Neće biti isti“, nadureno procedi Lusi, ali majka je već izašla iz sobe noseći Alis u naručju.

Lusi klekne ispred smrskanog stakla, prozirnog i svetlucavog poput mehurića sapunice koji su se razlili preko poda. Klečala je i šmrcala piljeći u slomljeni ukras sve dok vid nije počeo da joj se muti. Emocije su pokuljale iz nje, izbijajući kroz kožu i raspršujući se u vazduhu: bes, tuga i uzavrela izjedajuća očajnička potreba za ljubavlju.

Pod prigušenom svetlošću stone lampe svetlucave tačkice počеше da oživljavaju. Progutavši suze, Lusi prekrsti ruke preko grudi i duboko udahnu. Zatreptala je kad je svetlucava srča počela da se diže od poda i kovitla oko nje. Zapanjena, obrisala je oči i posmatrala kako sićušna svetlašca kruže i plešu. Sve dok na kraju nije shvatila šta je to.

Svici.

Magija namenjena samo njenim očima.

Svaki komadić stakla transformisao se u živu iskru. Plešuća povorka svitaca uputila se ka otvorenom prozoru i šmugnula u noć.

Par minuta kasnije, kad se majka vratila u sobu, Lusi je sedela na ivici kreveta zureći u prozor.

„Gde je ono staklo?“ upita majka.

„Više nije tu“, odsutno odgovori Lusi.

To je bila njena tajna. Njena magija. Nije znala odakle je došla, znala je samo da će pronaći potreban prostor i nadahnuti ga životom kao cveće koje raste u pukotinama na ispucalom pločniku.

„Rekla sam ti da ga ne diraš. Mogla si da se posečeš.“

„Izвинi, mamice.“ Lusi uze knjigu s noćnog stočića, nasumice je otvori i slepo se zagleda u slučajno odabranu stranicu.

Majka tiho uzdahnu. „Lusi, moraš da budeš strpljivija sa svojom sestrom.“

„Znam.“

„Još je krhka i iscrpljena od bolesti.“

Lusi je zurila u knjigu čuteći kao zalivena sve dok majka nije napustila sobu.

Večera je protekla u napetoj tišini, koju je narušavalo samo Alisino brbljanje. Lusi je pomogla majci da raščisti sto i utonula u vlastite misli. Izgleda da su njene emocije bile toliko jake da su tom smrskanom staklu uspele da podare novi oblik. Palo joj je na pamet da je staklo možda pokušavalo nešto da joj kaže.

Banula je u očev kabinet, zatekavši ga kako okreće neki telefonski broj. Znala je da ne voli da ga ometaju dok radi, ali morala je nešto da ga pita. „Tata“, kolebljivo zausti.

Po napetosti njegovih ramena mogla je zaključiti da ga je njen prepad iznervirao, ali glas mu je bio blag kad je spustio slušalicu i rekao: „Molim, Lusi“.

„Šta znači kad vidiš svica?“

„Sumnjam da u Saveznoj Državi Vašington možeš da vidiš svica, dušo. Oni ne zalaze tako daleko na sever.“

„Ali šta oni znače?“

Na krilima leptira

„Misliš, u simboličkom smislu?“ Otac se nakratko zamisli. „Svitac je preko dana skroman, čak ružnjikav insekt. Da ne znaš njegovu tajnu, pomislila bi da nije ništa naročito. Ali kad padne noć, svetlost koja se skriva u njemu naprasno zablista. Tama mu pomaže da ispolji svoj najlepší dar.“ Zanos na Lusinom licu ga natera da se osmehne. „Priznaćeš da je to čudesan talenat za jedno malo i neugledno stvorenje.“

Otada se magija vraćala u Lusin život onda kad joj je bila najpotrebnija. Ponekad i onda kad je to najmanje želela.

Drugo poglavlje

„Znaš, ja sam prilično sumnjičava prema muškom rodu“, rekla je Lusi Kevinu nedugo nakon što su se upoznali.

Te večeri ju je nežno zagrlio i prošaptao: „Veruj mi, sa mnom nećeš imati taj problem.“

Već dve godine živela je s Kevinom Pirsonom, a još uvek nije mogla da poveruje u svoju sreću. On je bio sve što je mogla da poželi – muškarac koji je shvatao vrednost sitnih gestova, umeo da zasadi njen omiljeni cvet ispred njihovog zajedničkog doma ili je pozove usred dana, tek onako, bez naročitog razloga. Kao druželjubiv čovek, imao je običaj da izvuče Lusi iz ateljea i izvede je na zabavu ili večeru s prijateljima.

U ranijim vezama Lusi je imala velikih problema zbog svojih opsesivnih radnih navika. Njen posao bio je da od stakla izrađuje predmete kao što su mozaici, ukrasne lampe, čak i mali komadi nameštaja, ali najviše od svega volela je da pravi vitraže. Nije uspevala da upozna muškarca koji bi mogao da je fascinira bar upola koliko njena profesija. Zato je bila mnogo bolja umetnica nego partnerka. Ali Kevin je prekinuo taj šablon. On ju je uputio u tajne senzualnosti i poverenja. S njim je provela trenutke u kojima je osetila bliskost veću nego bilo s kim drugim. Pa ipak, među njima je i dalje postojala neka mala ali nepremostiva distanca, nešto što ih je sprečavalo da spoznaju apsolutnu i suštinsku istinu jedno o drugom.

Kroz poluotvoren prozor uvlačio se svež povetarac prožet mirisom morske soli. Lusin umetnički atelje, smešten u adaptiranoj garaži, bio je pun staklarske opreme i alata. Tu su bili sto za projektovanje i sečenje sa

Na krilima leptira

ugrađenom svetlosnom komorom, aparat za lemljenje, police za skladištenje staklenih ploča i mala staklarska peć. Ispred ulaza visio je veseli stakleni mozaik – ženska silueta na starinskoj drvenoj ljuljaši s pozadinom boje neba. Ispod slike kitnjastim pozlaćenim slovima bile su ugravirane reči: *Zanjiši se na zvezdi.*

Iz obližnjeg Frajdej Harbora dopirali su zvuci vesele prepirke galebova i sirene trajekta koji uplovljava u pristanište. Ostrvo San Huan, iako deo Savezne Države Vašington, deluje kao sasvim zaseban svet. Zaštićeno moćnom senkom Kaskadskih planina, obasjano je suncem čak i kad je Sijetl obavijen sivilom i plaštom rominjave kiše. Obala je sva u plažama, a unutrašnjost ostrva krase bujne šume jela i borova. U proleće i jesen, kada orke krenu u hajku na losose, oblačići vodene pare lebde na horizontu.

Lusi je pažljivo slagala sićušne elemente, isprobavajući razne varijante pre nego što ih konačno pritisne uz radnu površinu prekrivenu tankim slojem vezivnog maltera. Pravila je mozaik od različitih materijala – svetlucavih oblutaka koje je more izbacilo na obalu, komadića slomljenog porcelana, *murano* stakla ili *milefori* mozaika i drugih sićušnih elemenata raspoređenih duž zacrtanih linija. Bio je to rođendanski poklon za Kevina. Stočić s vijugavim apstraktnim šarama, onim što su ga zadivile čim ih je ugledao na jednoj od njenih skica.

Okupirana poslom, potpuno je zaboravila na ručak. Negde sredinom popodneva Kevin zakuca na vrata i uđe u atelje.

„Hej“, s osmehom dobaci Lusi, brzo prekrivši platnom nedovršeni mozaik kako ga ne bi video. „Otkud ti ovde? Da nećeš da me izvedeš na sendvič? Pravo da ti kažem, umirem od gladi.“

Ali Kevin ništa ne odgovori. Lice mu je bilo napeto i ukočeno. „Moramo da razgovaramo“, reče, izbegavajući njen pogled.

„O čemu?“

Iz grudi mu se ote težak uzdah. „Ovo više ne štima.“

Prema njegovom izrazu lica, Lusi shvati da imaju ozbiljan problem. Oseti kako je obuzimaju ledeni žmarci. „Šta... šta ne štima?“

„Nas dvoje. I naša veza.“

Lusi se toliko zaprepastila da joj se um paralisao. Trebalo joj je nekoliko sekundi da se sabere. „Mislim, ne radi se o tebi“, objašnjavao je Kevin. „Ti si sjajna cura. Stvarno tako mislim. Ali to mi je postalo

nedovoljno. U stvari, loše sam se izrazio. Ne *nedovoljno*, nego *previše*. Ti si *previše* za mene. Imam osećaj da mi ponestaje prostora, da sam toliko stešnjen da ne mogu da dišem. Da li ti ovo zvuči smisleno?“

Lusin zabezeknut pogled prikovao se za komadiće stakla na radnom stolu. Ako se fokusira na nešto drugo, na bilo šta osim na Kevina, možda ga natera da začuti.

„Moramo u potpunosti da razjasnimo stvari, kako na kraju ne bi ispalo da sam ja negativac. Niko ne mora da bude negativac. Shvati me, Lus, nemam više snage da te ubeđujem da sam u ovu vezu uložio koliko i ti. Kad bi makar na trenutak mogla da se postaviš na moje mesto, shvatila bi zašto mi treba pauza. Zašto moram da se odmorim od svega. Od nas.“

„Ti ne tražiš pauzu.“ Lusi dohvati sekač za staklo i umoči vrh u ulje. „Ti raskidaš sa mnom.“ Nije mogla da veruje. Čak i dok je izgovarala te reči, njen um je odbijao da poveruje u njih. Uzela je lenjir i zasekla komad stakla, gotovo nesvesna onoga što radi.

„Vidiš o čemu govorim? Čuješ li ton svoga glasa? Odlično znam šta ti se sad vrzma po glavi. Oduvek si brinula da ću jednog dana da raskinem s tobom. To se sada stvarno dešava, pa misliš da si sve vreme bila u pravu. Ali stvari ne stoje baš tako.“ Kevin nakratko učuta, posmatrajući kako Lusi kleštima hvata zasečeno staklo. Samo jedan vešt potez i staklena tabla se pedantno prelomila duž zasečene linije. „Ne kažem da si ti kriva što je ispalo ovako. Samo pokušavam da kažem da ni ja nisam kriv.“

Lusi pažljivo spusti staklo i klešta. Iako je sedela, imala je osećaj da pada. Je li budala kad je dozvolila da je ovo toliko zaprepasti? Koje znake je propustila? Kako se navukla na tanak led?

„Govorio si da me voliš“, prozbori, žacnuvši se zbog patetičnosti koju je nazrela u vlastitom glasu.

„Voleo sam te. U stvari, još uvek te volim. Zato mi i jeste ovako teško. Ovo me boli isto koliko i tebe. Nadam se da to razumeš.“

„Našao si drugu?“

„Čak i da jesam, to nema nikakve veze. Kao što sam rekao, treba mi pauza.“

Kad je progovorila, glas joj je bio oštar poput slomljenog stakla. „Pričaš o tome kao da si rešio da izadeš na kafu i đevrek. Ali ti odlično znaš da to nije pauza. To je trajno.“

Na krilima leptira

„Znao sam da ćeš biti besna. Znao sam da iz ovoga niko ne može izaći kao pobednik.“

„Zar može biti drugačije?“

„Izvini. Molim te, izvini. Koliko puta treba to da kažem? Ne možeš da zamisliš koliko mi je žao. Dao sam sve od sebe i žao mi je što ti nisam bio dovoljno dobar. Znam da nikad nisi rekla, ali osećala si to. Šta god sam radio, koliko god sam se trudio, ništa nije moglo da odagna tvoju nesigurnost. Zato sam konačno morao da se suočim sa istinom i priznam da naša veza ne funkcioniše. Veruj mi, uopšte nisam uživao u tome. Ako će ti biti lakše, osećam se kao totalni drkadžija.“ Suočen s Lusinin izgubljenim pogledom, Kevin ponovo uzdahnu. „Slušaj, moram još nešto da ti kažem, pre nego što to saznaš od drugih. Kad sam shvatio da je naša veza u krizi, morao sam s nekim da razgovaram o tome. Počeo sam da se viđam sa... jednom prijateljicom. Što smo više vremena provodili zajedno, postajali smo sve bliskiji. Nijedno od nas nije moglo to da kontroliše. Jednostavno se desilo.“

„Počeo si da se viđaš s drugom? Pre nego što si raskinuo sa mnom?“

„Već sam bio raskinuo s tobom, bar u emotivnom smislu. Samo što nisam stigao da ti to saopštim. Znam da je trebalo da postupim drugačije. Vidiš, stvar je u tome što moram da krenem u sasvim novom pravcu. Tako je najbolje za oboje. Samo što tu postoji jedan škakljiv detalj, za sve nas, uključujući i mene, a to je... ovaj... da sam sada s nekim ko ti je veoma blizak.“

„S nekim ko mi je blizak? Misliš na neku od mojih prijateljica?“

„Ne baš. Mislim na... Alis.“

Lusi oseti kako joj se koža po čitavom telu zateže do granice rasprsnuća, kao kad u poslednjem trenutku izbegneš opasan pad ali još osećaš navalu adrenalina. Nije uspela da progovori ni reč.

„Ni ona ni ja nismo planirali da se to desi“, nastavi Kevin.

Lusi zatrepata, progutavši knedlu. „Šta da se desi? Hoćeš da kažeš da... da izlaziš s mojom sestrom? Zaljubljen si u nju?“

„Nisam nameravao da tako ispadne.“

„Spavao si s njom?“

Kevinova ćutnja i postidečnost dovoljno su joj rekli.

„Gubi se“, procedi.

„U redu. Samo ne bih želeo da nju okrivljuješ za...“

„Rekla sam da se *gubiš!*“ Bilo joj je dosta. Dovoljno je čula. Nije bila baš sigurna šta će biti sledeće što će uraditi, ali nije želela da Kevin bude tu kada se to bude desilo.

Kevin krenu ka vratima ateljea. „Razgovaraćemo kad o svemu trezvno razmisliš, važi? Stvarno bih voleo da ostanemo prijatelji. Ali vidiš, Lus, stvar je u tome što... Alis namerava da se uskoro doseli, pa ćeš morati da pronađeš sebi stan.“

Lusi je ćutala. Prošlo je nekoliko minuta od Kevinovog odlaska, a ona je i dalje sedela u smrskanoj tišini, nepomična.

Ogorčeno se pitala šta je tu moglo da je iznenadi. Sve se odvijalo po starom nepromenljivom obrascu. Alis je uvek dobijala sve što poželi, uzimala sve što joj treba, ne obazirući se na posledice. Svi članovi porodice Marin stavljali su Alis na prvo mesto. Alis je, gle čuda, takođe sebe stavljala na prvo mesto. Lusi je mnogo puta bila u iskušenju da zamrzi svoju sestru, ali Alis je posedovala neku mešavinu ranjivosti i melanholije koja je delovala kao odjek one tihe tuge što je zračila iz njihove majke. Lusi se zbog toga uvek ponašala kao njena zaštitnica i starateljka – plaćala Alisin račun kad bi izašle na večeru ili u provod, davala joj novac koji više nikad ne bi videla, pozajmljivala odeću i cipele koje nikad nije dobila nazad.

Alis je bila pametna i rečita, ali ništa nije umela da dovrši do kraja. Često je menjala poslove, odustajala na pola puta, raskidala romantične veze pre nego što bi i započele. Na prvi pogled bila je zaslepljujuće privlačna – harizmatična i seksi i zabavna – ali svakog muškaraca bi brzo istrošila, očigledno ne uspevajući da uspostavi onu svakodnevnu interakciju koja učvršćuje vezu.

Poslednjih godinu i po Alis je radila kao pomoćni scenarista za jednu maratonsku TV sapunicu. To je bio najduži period koji je provela na istom poslu. Živela je u Sijetlu i povremeno putovala u Njujork na sastanke s glavnim scenaristima sa kojima je razrađivala dalje zaplete. Lusi ju je upoznala s Kevinom. Izašli su zajedno nekoliko puta, ali Alis nije pokazivala naročito interesovanje za njega. Sirota naivna Lusi nije mogla ni da sanja da će Alis, nakon što je prisvojila njene stvari, odlučiti da joj otme i momka.

Kako je počelo to između nje i Kevina? Ko je povukao prvi potez? Da li je Lusi bila toliko zahtevna da je oterala Kevina od sebe? Ako u